

Touto důležitou větou vyvolal Ústavní soud nechtěně řadu nedorozumění; mnoho následných rozsudků zkoušelo řešit podobné situace prostě tak, že prohlásilo podobné nadsazené výroky za hodnocení, a odmítalo provádět jakékoli dokazování. Důsledkem tohoto problému je i zde projednávaná věc, kde žaloba tvrdí, že výroky žalované jsou faktickými výroky, kdežto žalovaná strana je prohlašuje za hodnocení a žádného dokazování není třeba (při čemž ovšem navrhuje velmi rozsáhlé dokazování). Celý problém řeší ve skutečnosti neméně důležitý následující odstavec citovaného rozhodnutí Ústavního soudu:

K tomu, aby hodnotový soud nevybočil z mezí ústavnosti, se obecně vyžaduje, aby měl určitý základ. Při hodnocení základu hodnotového soudu je nutné vzít zřetel na celý článek, nikoliv jen na jednu či dvě dotčené věty...

Jde tedy o výroky hybridního typu – mají skutkový čili faktický základ (který lze zkoumat dokazováním), a tento faktický základ je vyjádřen velmi expresivním hodnocením (které již dokazováním zkoumat nelze; lze je pouze testovat z hlediska přijatelnosti v rámci právního hodnocení). Situace je významná tím, že přesně tohoto druhu je zde projednávaná věc.

V případě, kdy nastane podobná situace, že u téhož výroku lze hodnotit jak jeho faktický základ (zda je to pravda) a současně zkoumat hodnocení (jakým způsobem to bylo řečeno), a bylo by možno dospět k opačným výsledkům (je to pravda, ale nevhodně řečená), dává Ústavní soud bez výjimky důraz na skutkový základ výroku. Z výsledku věci sp.zn. I. ÚS 367/03 je to zcela patrné: *Podle Ústavního soudu je nepochybné, že pro expresivní, polemické a kontroverzní hodnocení pozadí populární hudby jako "mafie" nebo "mafíánů" měl stěžovatel určitý podklad... Hodnotový soud stěžovatele byl navíc postaven na informacích široké veřejnosti všeobecně známých...*

Na tomto místě je třeba připomenout, že přesně stejným způsobem posuzuje podobné smíšené výroky, obsahující expresivní a hodnotící vyjádření pravdivého skutkového základu i zdejší soud, ať se jedná o „podvod“ ve věci sp.zn. 36 C 86/2006, „tunelování“ z věci sp.zn. 36 C 62/2006 a nebo „korupci“ z věci sp.zn. 36 C 117/2006. V případech, kdy byl shledán pravdivý základ nadsazeného výroku, soud žalobám nevyhověl. Soud se tedy v této otázce zcela ztotožňuje s právním popisem situace podle žaloby.

40) Další myšlenka, kterou se zmíněná rozhodnutí zabývají, je postavení jednotlivých stran žaloby. V mnoha případech totiž postavení stran v podobné situaci nemusí být rovné. Navržené rozhodnutí ESLP Oberschlick proti Rakousku, 1997, bere jako součást postavení politika, že může – a také má být – častěji kritizován, než běžný občan.

Při zkoumání intenzity difamace je tedy třeba přihlídnout k tomu, že výroky, které se týkají politika, mohou být tvrdší. Podobnou myšlenku obsahuje citovaný nález sp.zn. I. ÚS 367/03: *Lze obecně konstatovat, že osoby veřejně činné, tedy politici, veřejní činitelé, mediální hvězdy aj. musí akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané. ...*

Současně ale existuje princip právě opačný, vyvozený a contrario z předchozího, což zmiňuje citovaný nález sp.zn. I. ÚS 453/03: *Informacím poskytovaným předsedou vlády je ze strany občanů státu vždy přikládána větší váha než informacím pocházejícím od jiných osob, včetně médií. Občan demokratického právního státu od ústavních činitelů zcela přirozeně očekává pravdivé informace a dále očekává, že ústavní činitelé budou zachovávat naprostý respekt k jednotlivým osobám - členům občanské společnosti....*

Představitelé státní moci jsou proto povinni zveřejňovat jen skutkově důkladně prověřené informace, které se navíc vztahují toliko k věci, které spadají do jím kompetenčně vymezené oblasti. Nemá-li ústavní činitel svá tvrzení faktů důkladně prověřena co do pravdivosti, není oprávněn je zveřejnit. Tato východiska platí tím spíše v případě tvrzení faktů, která hrozí difamovat jednotlivé osoby, byť tyto vystupují ve věcech veřejných.

41) Co se týče přímo justice, týká se jich rozhodnutí ESLP Perna proti Itálii, 2003. Předmětem řízení byl článek o italském soudci Casellim, obviněném z toho, že je příznivcem italské komunistické strany. Soudce po té nechal novináře Pernu obvinít z trestného činu pomluvy. Perna byl odsouzen a musel zaplatit pokutu, a nepomohly mu ani opravné prostředky. Podal proto stížnost k ESLP. Argumenty italské vlády u řízení nesly podobnost s argumentací zde projednávané žaloby: *„Stěžovatelem napadená rozhodnutí směřovala k ochraně pověsti jiné osoby, tj. republikového prokurátora v Palermu pana Caselliho, a k zachování autority soudní moci. Tím, že stěžovatel obvinil pana Caselliho z toho, že nedostál svým profesním povinností, poškodil nejen pověst dotčeného, ale i důvěru občanů v soudnictví.“* ESLP k tomu uvedl: *„Soud konstatuje, že se příslušné soudy opíraly o relevantní ustanovení trestního zákona a zákona o tisku a že jejich rozhodnutí sledovala (jak tvrdí vláda) legitimní cíl: chránit pověst a práva jiných osob, v daném případě tehdejšího šéfa palermské prokuratury pana Caselliho. Soud však musí ověřit, zda byl tento zásah ospravedlnitelný a nezbytný v demokratické společnosti, zejména pak to, zda byl přiměřený a zda důvody, jež vnitrostátní orgány uvedly pro účely jeho ospravedlnění, byly relevantní a dostatečné. Zásadní otázkou tedy je, zda státní orgány správně užily své posuzovací pravomoci, když stěžovatele odsoudily za pomluvu...“*

...Odvolací soud dále konstatoval, že stěžovatel pomlouvačným způsobem přisoudil panu Casellimu jisté skutečnosti, aniž by si je předem ověřil, majice v úmyslu poškodit pověst druhého. Konečně dle Kasačního soudu neměla zmíněná fakta jakoukoliv informační funkci a jejich skutečnost nebyla nijak prokázána. Soud připomíná, že stěžovatel se nijak nepokusil prokázat skutečnost jednání přisuzovaného panu Casellimu a na svou obhajobu uvedl pouze to, že se jednalo o kritické soudy, které není třeba dokazovat.

Jinými slovy – Evropský soud ve velmi obdobné situaci vyhověl Italské vládě, ale důvodem závěru byla opět nepravdivost faktického základu výroků stěžovatele.

42) Obdobou je loňský nález sp.zn. IV. ÚS 23/05. Jde o reportáž, týkající se soudkyně a její účast v politických procesech v době komunismu. Jádrem celého sporu – a i nálezu Ústavního soudu – je opět otázka pravdivosti faktických výroků v reportáži.

Kromě již naznačených standardních principů stojí za připomenutí například tato úvaha:

Věcí veřejnou jsou veškeré agendy státních institucí jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. např. činnost politiků místních i celostátních, úředníků, soudců, advokátů, popř. kandidátů či čekatelů na tyto funkce; věci veřejnou je ovšem i umění včetně showbyznysu a dále vše, co na sebe upoutává veřejnou pozornost. Tyto veřejné záležitosti, resp. veřejná činnost jednotlivých osob, mohou být veřejně posuzovány....

... soudcům při posuzování základního práva na svobodu projevu náleží z hlediska čl. 10 odst. 2 Úmluvy zvláštní ochrana, přesto však soudci, jež se cítí dotčeni výkonem svobody projevu, mají oproti ostatním občanům povinnost k větší dávce tolerance a velkorysosti (srov. nález ze dne 17. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 211/99 in Sb. n. u., sv. 20, str. 75). Veřejná kritika soudní moci je totiž důležitou protiváhou soudcovské nezávislosti, a proto je třeba vycházet z presumpce přípustnosti projevu....

Je-li nezávislost soudní moci samozřejmě hájena jako nezbytná podmínka fungování justice, musí být z druhé strany umožněna, a to i ochranou svobody projevu veřejná kontrola soudní moci s přihlédnutím k faktu, že o oprávněnosti kritiky rozhodují zase jen soudy.... . Pokud by soudy mocensky vnucovaly veřejnosti své vlastní hodnocení minulosti, zvláště když významná část veřejnosti s tímto hodnocením zásadně nesouhlasí, oslabovaly by svou legitimitu, neboť nelze přehlížet, že rozhodují ve vlastní věci (porušení esenciálního principu nemo iudex in causa sua), a proto by měly postupovat velmi obezřetně ve smyslu zvýšené senzitivity k dodržování ústavních hodnot a principů obsažených v českém ústavním pořádku. V opačném případě by výsledkem bylo oslabování důvěry v právo a podryvání základů právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR).

Jinými slovy, i soudci (a potažmo státní zástupci) jsou de iure veřejnými osobami, u kterých lze s veřejnou kritikou počítat, a proto musí být tato kritika posuzována benevolentněji, než u jiných občanů. Pravdivé informace, které se týkají činnosti soudců (nikoli jimi posuzované věci), mají být veřejně přístupné a mohou být předmětem veřejné kritiky. Což je závěr naprosto opačný, než ten, na kterém budovala žaloba.

F)

Hodnocení výroků žalované soud provedl v intencích naznačených zejména citovanými nálezy Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 367/03 a I. ÚS 453/03. Byl proveden test, zmíněný v druhém z citovaných nálezů s tímto výsledkem:

43) Co se týče závažnosti obvinění, tak soud sdílí názor žaloby, že obvinění je velmi závažné, protože se týká důvěryhodnosti osob vysoce postavených v trestním řízení. Tuto závažnost posiluje velmi expresivní forma výroků, kterou je možno konstatovat u všech tří okruhů výroků. Na druhé straně je zde nutno konstatovat, že zde uvedená problematika je závažná již ze své podstaty a většina kritických výroků na toto téma proto může být subjektivně vnímána jako velmi závažná automaticky. A je také třeba dodat, že není nikde určena míra takové závažnosti, které by se demokratická veřejná diskuse již týkat nesměla.

44) Co se týče povahy informace s uvážením, do jaké míry je předmětný problém záležitostí veřejného zájmu, pak tento soud připomíná, že součástí ústavního nálezu sp.zn. IV. ÚS 23/05 je názor, že otázky, související s důvěryhodností justice, součástí veřejného zájmu jsou. Žalovaná tedy měla důvod se problematikou zabírat a názor uveřejňovat.

45) Co se týče zdroje informace, soud zjistil nedostatečnost práce žalované se zdroji. Žalovaná není profesionální novinářka, nicméně je profesionálním právníkem, a v některých případech by bylo velmi vhodné uvádět zdroje a jejich relevanci. Co se týče prvního okruhu, týkajícího se tiskové zprávy ČSSD, mimo pochybnost je, že svědkové Ištván a Stříž byli skutečně odvoláni. Nicméně další hodnocení, týkající se důvodů tohoto odvolání, vychází z interních informací, které žalovaná nikde neuvedla. U druhého okruhu výroků se žalovaná přímo odvolává na článek v Mladé frontě Dnes. Takový zdroj může obstát z hlediska polemiky v dalších médiích, ale u názoru právníka by mělo být zřejmé, jakým způsobem tento právník zdroj hodnotí, z jakého důvodu považuje informace za relevantní.

46) Co se týče vynaloženého úsilí a konkrétních kroků k ověření pravdivosti informací, žalovaná sice není profesionální novinářem, ale jakožto politik a právník by samozřejmě takové kroky k ověření podniknout měla. Pokud něco podobného podnikla, nedala o tom žádnou zprávu.

47) Co se týče otázky statutu informace, **nebylo zjištěno, že by věc vyžadovala zvláštní ohledy**, např. v rámci vyšetřování. Subjektem vyšetřování byl Jiří Čunek, a tato skutečnost byla jednak veřejně známá dávno před výroky žalované, jednak toto vyšetřování již skončilo, a jednak výroky žalované, přes jejich značnou obsáhlost, se vlastně vůbec Jiřího Čunka a jeho případné viny či nevinu netýkaly.

48) Co se týče **naléhavosti záležitosti**, není nic podobného u žádného z okruhu výroků patrné. Všechny výroky ve všech třech okruzích byly učiněny v době, kdy bylo vyšetřování prakticky skončeno. Problém související s postupem žalobců mohl být řešen v přiměřeném časovém odstupu týdnů či měsíců, což se také stalo. K této problematice je nutno zmínit, že každý okruh výroků reaguje na jinou situaci, tón těchto výroků je odlišný, a následný vztah druhých dvou okruhů výroků k prvému není úplně zřetelný. Ostatně sami žalobci z prvního okruhu při formulaci omluvy a žalobního petitu vlastně vůbec nevycházeli.

49) Co se týče **otázky postoje napadené strany**, a případné žádosti o komentář, je opět třeba připomenout, že žalovaná nebyla novinářkou a nebylo proto její povinností žádat komentář. Kromě toho postoje druhé strany byly všeobecně známé, a byly předmětem celé řady článků, provedených tímto soudem jako důkaz. Pokud měl kdokoli žalobců potřebu učinit další vlastní stanovisko, rozhodně by mu v tom nikdo nebránil, a bylo by lze očekávat, že média by podobné vyjádření okamžitě uveřejnila.

50) Co se týče otázky, zda šířené sdělení **obsahovalo podstatu události viděné očima stěžovatele**, žalovaná nehovořila o událostech z první ruky. Většina výroků měla charakter politického či odborného **komentáře** buď ke konkrétním událostem, nebo k tvrzením jiných subjektů. Soud připomíná, že převzetí informace rozhodně nezaručuje, že dotyčný smí difamující informaci z druhé ruky dále šířit; tím spíše, že je odborník, a jeho komentář by zřejmě měl nést nějakou odbornou „přidanou hodnotu“, aby měl vůbec smysl. Nicméně takový nedostatek je spíše prohřeškem proti odborné etice a sám o sobě nečiní podobný komentář nedovoleným. Soud považuje za nutné zdůraznit, že ve většině těchto výroků s převažuje spíše postoj stínové ministryně ČSSD, nikoli právního odborníka.

51) Co se týče **tónu sdělení, šířeného médii**, pak tento tón byl z hlediska žalované **velmi kategorický**, pracoval s expresivními frázemi - například označení za „*personální čistku ve stylu 50. let*“, nebo že „*jediným kritériem pro nominaci je pouhá psi poslušnost*“.

Sem patří konečně i prohlášení, že „*je zde taková ta zákulisní mafie, která se snaží justici plně ovládnout a která se snaží v zákulisí ovlivňovat kauzy*“, což je hlavním předmětem žaloby.

Podobný styl jednak neumožňuje velké pochybnosti o pravdivosti skutkového základu, jednak je nestandardní v odborném právnickém diskursu. Dokonce by šlo o tvrdit, že velmi expresivní styl důvěryhodnost názorů a tvrzení žalované spíše oslabuje, protože snižuje úroveň odborného právního názoru na úroveň bulvární či politické přestřelky. Což lze žalované právem vytknout.

52) Co se týče **okolností zveřejnění včetně jeho načasování**, je zřejmé, že všechny okruhy reagují na aktuální události. V prvním případě jde o odvolání svědků Ištvána a Stříže, v druhém případě o reakci na článek v Mladé frontě Dnes dne 19. 12. 2007, který se pokoušel shrnout podstatu zatím zjištěného, a ve třetím případě šlo jednak o pokračování předchozí polemiky, jednak o rozhovor, komentující další aktuální událost – kárnou žalobu na předsedkyni Nejvyššího soudu. Soud nespatřuje v této otázce nic neobvyklého a nepřikládá jí význam.

53) Navíc ke zmíněnému testu je třeba zmínit **otázku postavení stran**, jak byla popsána zejména nálezy sp.zn. I. ÚS 367/03 a IV. ÚS 23/05. Žalobci jsou politici a veřejně známí členové justice, což znamená, že je lze kritizovat přísněji, než je obvyklé. Žalovaná je rovněž osoba veřejně známá, politička a stínová ministryně, tudíž by naopak ona a její kritika měla být naopak posuzována přísněji. **Výsledek těchto komplementárních principů je tedy neutrální a soud k této otázce nemusel přihlížet.**

54) Mimo rozsah navržených kritérií je třeba zmínit otázku **motivů jednání obou stran**. Žalovaná, jak už bylo řečeno, užila zřejmě část kritiky v rámci politického boje. V prvním okruhu výroků i v posledním proto automaticky přisoudila politické motivy i žalobcům („*aby sloužila zájmům vládnoucí garnitury*“). Tento motiv soud nijak nepřesvědčil a z důkazů jednoznačně nevyplynul; je nutno připomenout, že žalobce Němec je bývalý člen Unie Svobody a minulé levicové vlády; žalobce Kučera je ve funkci z dob ještě dřívějších; žalobkyni Veseckou jmenoval žalobce Němec a Jiří Čunek sám je člen KDU-ČSL. Případ „Katarského prince“ se odehrál za minulé vlády a byl současnou vládou silně kritizován. Sama žalovaná pak uvedla v třetím okruhu výroků i odlišnou verzi („*jednou budou sloužit vám, ale zítra to klidně otočí a budou sloužit jiným stranám.*“). **Motivy jednání obou stran proto soud nepovažuje za přesvědčivě prokázané, a navíc zřejmě nemají samy o sobě nijak přitěžující či polehčující význam v kontextu obvinění, která jsou značně závažná i bez jakéhokoli jasného motivu.**

55) Soud provedl i **rozběr některých expresivních pojmů**, které žalovaná užila, především **mafie**.

Pokud by soud parafrázoval názor Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 367/03, pak je zřejmé, že *... v žádném případě nemůže průměrný čtenář, který čte zmiňovaná slova v kontextu celého článku, chápat ... kritiku tak, že (jsou žalobci jakožto pracovníci justice) v kontaktu se členy mafie, tedy "mezinárodní zločinecké organizace" spojené, slovy Městského soudu v Praze, s "brutálním násilím či vyhrožováním, únosy apod."* Žalovaná nic netvrdila o vyhrožování, násilí apod. Naopak se její popis – „zákulisní jednání a manipulování“ – velmi podobá přesně té mafii, kterou popisoval citovaný ústavní nález v průmyslu populární hudby.

Soud připomíná, že pojem „mafie“ se v těchto dvou mírně odlišných – i když v obou případech jasně negativních – významech běžně používá. Dokonce lze tvrdit, že existuje i třetí verze pojmu, ještě více nadsazená, kde může být řeč o „mafii“ i v přátelském a kladném významu; například v době olympiády v Naganu psala sportovní média o „pittsburské mafii“ v souvislosti se čtyřmi českými hokejisty, kteří v tomto klubu působili; konečně i prezident T.G.Masaryk byl členem spolku „Maffie“, který se takto hrdě označil sám. Společné všem užitím pojmu mafie jsou zřejmě tyto prvky:

- a) poukaz na chování utajené a neoficiální
- b) poukaz na spojenectví osob, u kterých by to nešlo automaticky očekávat
- c) poukaz na koordinovaný postup těchto osob.

„Snaha o ovlivňování kauz“ zahrnuje celé široké spektrum možných prostředků manipulace. Přesto se jeví být soudu naopak natolik zřejmým tvrzením, že je netřeba dále vykládat; rozhodně odmítá verzi žaloby, že by mělo jít o podplácení nebo vyhrožování.

Naopak „snaha o ovládnutí justice“ jistě možnosti výkladu připouští. Především je zřejmé, že tuto justici má ovládnout ona „mafie“ jako celek, nikoli libovolný jednotlivec z ní. Z kontextu se také zdá, že nejde ani tak o „justici“, ale daleko spíše o státní zastupitelství a tu příslušnou část justice, která se zabývá trestním právem. Konečně není jasné, jaký stupeň tohoto „ovládnutí“ má žalovaná na mysli; zda „postačí“, že dotyční mohou manipulovat jednotlivými případy, a nebo jsou jejich ambice ještě vyšší. Soud je toho názoru, že se opět jedná o jistým způsobem nadnesené a velmi nepřesné hodnocení skutkového základu, které se právě váže k onomu „spojeneckému“ rysu postupu žalobců. Jediné, co lze prohlásit za dokazatelný skutkový základ je **překročení pravomocí dotyčného žalobce**; tedy to, že se zabývá něčím, co by za normálních okolností v jeho pravomoci nebylo.

56) Zmíněný test lze uzavřít, že **výroky žalované lze prohlásit za vyhovující v deseti kritériích z celkových třinácti**; nevyhovující je její práce se zdroji a vynaložené úsilí k ověření, a zejména pak tón a expresivnost výroků.

Soud ovšem musí vycházet z presumpce toho, že hodnotící výroky jsou všeobecně dovolené, a také toho, že do svobodné veřejné diskuse – zvláště v otázce veřejného zájmu – by mělo být zasahováno co nejméně. Forma výroků – i když v mnoha případech zjevně nevhodná – není proto sama o sobě dostatečná k tomu, aby soud žalobě vyhověl.

Klíčovou otázkou pro rozhodnutí sporu bylo proto posouzení, do jaké míry je pravdivý skutkový základ všech žalovaných výroků.

G

57) Skutkový základ věci tedy zahrnuje tvrzení žalované, že

- žalobci manipulují kauzy

- žalobci se snaží ovládnout justici (či alespoň výrazně překračují svoji pravomoc).

Byly prokázány **tři konkrétní postupy** žalobců, použité celkem ve třech případech (ovšem nikoli všemi žalobci ve všech případech), které mají zmíněné znaky – tedy koordinované, částečně neoficiální jednání, založené na spolupráci osob napříč obvyklého postavení - a které lze označit jako nevhodné intervence, odbornou šikanu a zneužití delegace.

58) Prvním takovým nestandardním postupem, nejčastěji diskutovaným, jsou **nevhodné intervence**. Je pravidlem, že o věci má rozhodovat ten, který je k tomu určen procesními předpisy, rozvrhem práce a nebo konkrétním rozhodnutím, tedy příslušný státní zástupce, případně soudce. Právním základem těchto pravidel je zásada, že **nikdo nemůže být odňat svému soudci**. Samozřejmě nelze zabránit tomu, aby se tento pověřený státní zástupce či soudce během projednávání nějaké věci setkával s dalšími osobami a hovořil s nimi, protože to by se nemohl setkávat vůbec nikdy s nikým. Žádným předpisem upraveno, a z hlediska složitosti matérie ani upraveno být nemůže, co přesně lze a nelze říkat ve vztahu k projednávané věci. Je základní etickou zodpovědností každého soudce či státního zástupce, aby se s těmito otázkami potřebným a úměrným způsobem sám vyrovnal. Při tom je zřejmé, že některé informace věci jsou neškodné a z hlediska cizích osob veřejné, a smí být sdělovány (v rámci naplňování čl. 17 Listiny, viz rozbor nálezu IV. ÚS 23/05) – typicky třeba to, že dotýčný tento případ projednává, nebo že veřejné jednání bude určitého dne v určitém místě.

Naopak jsou informace – a těch je většina, s ohledem na povinnost mlčenlivosti – které sdělovány být nesmí. Zvláštní význam pak mají ty, které porušují princip presumpce neviny či práva na soukromí, nebo ty, které napovídají, jak by věc mohla skončit, či jak by skončit měla.

Jejich prozrazení může výsledek věci přímo ovlivnit (podezřelý v přípravném řízení uprchne, například).

59) U soudu byla prokázáno, že v případě schůzek 6.2.2007, 28.2.2007 i 17.5.2007 došlo ke zjišťování a sdělování informací z případu Jiřího Čunka, včetně interních (vč bude trvat ještě dva až tři měsíce, 28.2.2007, bude podána obžaloba, 17.5.2007). V prvních dvou případech tyto informace cíleně získávali žalobci, v posledním je sdělila svědkyně Andělová vlastní neopatrností.

Bylo dále prokázáno, že ve všech případech vznikly tyto schůzky záměrně z iniciativy žalobců. To platí včetně třetí schůzky dne 17.5.2007, kde se sešli plánovitě žalobci Kučera, Němec a Vesecká s žalobcem Coufalem.

Bylo také prokázáno, že smyslem nejméně dvou schůzek bylo od počátku účelem projednat případ Jiřího Čunka, možná ještě kromě projednání jiných dalších případů (což bylo prokázáno v případě 6.2.2007). „Společenský“ charakter schůzek, který tvrdila žaloba, byl přesvědčivě vyloučen. V případě třetí schůzky se téma Jiřího Čunka objevilo rovněž; není jen jasné, zda bylo otevřeno před vstupem svědkyně Andělové, nebo až po něm. Pro věc to nebylo podstatné, jak bude doloženo dále. Na třetí schůzce došlo kromě vyjádření určitých informací o stavu věci i k hodnocení a vyjádření názoru ze strany žalobců (konkrétně žalobce Kučery), což s ohledem na kontext situace a přítomnosti dvou nejvýše postavených trestních právníků ve státě (Kučery a Vesecké) mohla navíc svědkyně plným právem vnímat jako nátlak.

Soud považuje za nepřijatelné také prokázané personální složení těchto schůzek. Pokud by „nemístnou zvědavost“ projevovaly pouze osoby nadřizené (žalobkyně Vesecká, žalobce Černovský), kde takovou věc lze pochopit třeba čistě důvody provozními či kvůli vztahu k médiím, pak by i v tomto případě, kdy bylo hovořeno o projednávané věci, šlo by událost hodnotit jako přijatelnou, ba běžnou. Na hranicích přijatelnosti je pak taková účast u jiných státních zástupců (žalobce Coufal), či osob „vzdáleně“ souvisejících (žalobce Kučera). Ovšem nemožnými činí podobné setkání účast osob soukromých, což je případ žalobce Němce, který byl přítomen u všech tří schůzek, 6.2., 28.2. a 17.5.2007.

60) Za nedovolenou intervenci soud považuje i případ stížnosti žalobce Němce na žalovanou dne 6.2.2007. Soud považuje za běžné, že si advokát jedné strany stěžuje u státního zástupce jiné strany, dokonce na něj může v extrémním případě podat trestní oznámení.

Za méně obvyklé lze ovšem považovat, že k této stížnosti dojde v restauraci, a nikoli na pracovišti státního zástupce; a nepřijatelné je to, že si stěžovatel k této stížnosti přibere „na pomoc“ zástupce předsedy Nejvyššího soudu. To samo je třeba považovat za nátlak.

61) V případě setkání svědka Ištvána a žalobce Coufala v květnu 2007, tedy ještě před odnětím věci, kdy byl tématem opět případ Jiřího Čunka, došlo k tomu, že se žalobce Coufal se zjevně zajímal o věc dokonce dříve, než mu byla přidělena. Což také nasvědčuje tomu, že byl o věci informován.

62) Další zjištěnou intervencí je telefonát žalobce Černovského svědkovi Ištvánovi, který se sice odehrál opět mezi přijatelnými osobami, ale není jasné, jaké byly procesní důvody, aby Nejvyšší státní zástupce zasahoval přímo do projednávané věci a určoval, jaké důkazy se mají provádět, dokonce zjišťoval, zda byla „zjednána náprava.“ Podobně nestandardní je výprava žalobce Černovského do Tábora (zejména, jakožto iniciátora), k zjištění, zda je vhodné delegovat věc do Jihočeského kraje, když zatím nebylo rozhodnuto, že k nějaké delegaci dojde.

64) Soud nepovažoval za nutné provádět další dokazování ohledně podrobností těchto zjištěných intervencí. Pro věc již nemá význam, co bylo přesně řečeno, nebo zda bylo těchto intervencí sedm, nebo ještě více, případně, čím vším byly nestandardní; navíc si řady těchto intervencí nijak nepovšimla v napadených výrocích ani žalovaná. Nic z toho totiž nemůže otrást pro věc podstatným závěrem, že se nestandardní intervence ve věci vyskytly.

64) Podstatná okolnost je také to, že charakter všech těchto intervencí je podobný případu tzv. „Katarského prince“ v roce 2005, kdy žalobce Kučera sepsal článek, obsahující jeho právní názor na věc, a to dříve než Nejvyšší soud v této věci rozhodl. Žalobce je místopředseda Nejvyššího soudu, a nelze vyloučit, že tím mohlo být jednání jeho kolegů ovlivněno.

65) Další případy postupů žalobců, které soud zjistil, by šlo podřadit pod označením odborné šikany. Základem je, že se instančně vyšší, nadřízený a nebo jen ve věci následující státní zástupce či soud zaměří na údajné „chyby“ postupu, ignoruje vlastní předmět věci, a s ohledem na tyto otázky zveřejňuje a šíří závěr o neodbornosti dotčeného. Podobný postup je problematický v tom, že je veřejností zcela nepřezkoumatelný bez příslušných odborných znalostí a bez perfektní znalosti konkrétního případu, ke kterému většinou není přístup. Označí-li nadřízený údajné pochybení podřízeného za „závažné“, pak nelze snadno odlišit, zda skutečně jde o závažné pochybení (které má vliv na výsledek věci), pochybení nepodstatné, které tento vliv nemá, a nebo konečně, zda se vůbec nějaké pochybení odehrálo.

Soud se zaměřil při dokazování právě proto na chyby, které se během řízení ve věci Jiřího Čunka vyskytly, jejich závažnost, přezkoumatelnost, a zejména vztah konkrétních opatření k těmto chybám.

66) Případ podobného postupu je **odvolání vyšetřovatele Milana Šošovičky** žalobcem Salichovem dne 7.6.2007. Je zřejmé, že již toto odvolání bylo založeno na údajných procesních pochybeních vyšetřovatele (jinak by nemělo smysl). Žalobce Salichov však věc dostal přidělenou po 4.6.2007. Přinejmenším den nebo dva putoval poštou do Jihlavy vyšetřovací spis, a pak zbyl žalobci sotva den na čtení tohoto spisu (v rozsahu přes 3000 stran), a přesto k odvolání vyšetřovatele došlo již 7.6. Zjištění odborných pochybení žalobcem se jeví být proto skoro nemožné, v každém případě nevídaně rychlé. Ostatně, žalobce Coufal přímo uvedl (ad 29), že tato pochybení nejsou zjištěním žalobce Salichova, nýbrž výsledkem usnesení o delegaci. **Žalobce Salichov měl tedy k dispozici informaci o čtyřech chybách** (dle usnesení, ad 28). Vzniká tak otázka, jak za „pochybení“ uvedená tímto rozhodnutím může vyšetřovatel (např. nepříslušnost státního zastupitelství v Přerově, překročení rozsahu vydání ke stíhání Senátem ČR), případně, co přesně se jeho výměnou vyřeší (v případě e-mailové komunikace, usnesením ze 4.6.2007 nijak blíže nespecifikované a tudíž žalobci Salichovovi dne 7.6.2007 neznámé, nebo ohledně již vyslechnutých svědků).

67) Dalším případem „odborných pochybení“ je názor žalobce Salichova o něčem, „*s čím se za třicet let své praxe nesetkal*“, prezentovaný v srpnu v souvislosti se zastavením trestního stíhání novinářů na účet svých kolegů z Přerova. Nicméně v jeho rozsáhlém usnesení o zastavení trestního stíhání se tato pochybení nijak neprojevují, a není tu zmínka dokonce ani o chybách, v důsledku kterých na počátku svého šetření tentýž žalobce vyměnil vyšetřovatele. To, že žalobce neuvěřil svědkyni, které uvěřili kolegové, lze těžko nazvat pochybením, stejně jako odlišné hodnocení otázek časového schématu.

Výjimkou je poznámka (ad 30), když žalobce zjistil, že **se spisem bylo zřejmě manipulováno**, protože chybí úplně první úřední záznam z doby mezi 6.11.2006 do 10.11.2006, a také chybí listina, předložená advokátem svědkyně, o předání částky 500.000,- Kč a uložení 497.000,-Kč. Tuto opravdu netransparentní skutečnost hodnotí žalobce s jistotou jako případ manipulace policií, zřejmě míněno vyšetřovatelem. Nicméně s ohledem na dobu záznamu by šlo očekávat, že k této manipulaci došlo dříve, v době, kdy věc byla dozorována ještě ve Vsetíně (do 24.11.2006). Jiná možnost je, že k tomu došlo naopak po odnětí věci 4.6.2007, protože o tomto nedostatku není ani zmínka v usnesení o odnětí. (ač by právě manipulaci se spisem bylo možno považovat za transparentní důvod odnětí věci).

Ze tří rovnocenných možností si tedy žalobce bez dalšího vybral pouze tu nejméně příznivou pro svoje kolegy v Přerově, aniž vysvětlil, proč. Lze tedy uzavřít, že k tvrdým slovům žalobce Salichova není nikde zřejmý žádný podklad.

68) Značné pochyby vzbuzuje také odvolání svědků Ištivána z pozice Vrchního státního zástupce a Stríže z pozice jeho zástupce, kdy zejména v případě svědka Stríže bylo vysvětlení svědkyně Hojovcové překvapivé („chtěla mít svého zástupce.“) Strana žaloby vůbec žádné věrohodné vysvětlení nenabídla. Je třeba přisvědčit žalované v tom, že se přímo nabízí časová souvislost tohoto odvolání dvou státních žalobců z Vrchního státního zastupitelství v Olomouci – zrovna těch, co nesouhlasili s postoupením věci do Jihlavy – s ukončením stíhání Jiřího Čunka. Verzi žaloby, že se v tomto případě jedná o shodu zcela náhodnou, soud za daného stavu věcí neuvěřil. Bylo by snad možné přijmout vysvětlení, že se jedná o neuvěřitelnou časovou shodu, kdy důvody odvolání vrchního státního zástupce vyšly najevo právě v době projednávání věci Jiřího Čunka; ale nelze uvěřit, že se tak stalo zároveň u vrchního státního zástupce i jeho náměstka současně.

S ohledem na věc je méně významný případ **potrestání svědka Stríže** – na základě velmi chatrného zkoumání věci – za naprosto malicherný prohřešek; ten pouze dokresluje, že vztahy mezi svědky a žalobci rozhodně normální nejsou.

69) Dokazování naznačovalo, že i zde je podobných událostí v případě Jiřího Čunka více, ale přesně jako v případě nedovolených intervencí soud neviděl důvod, aby se těmito otázkami dále zabýval. Závěr, že se případy odborné šikany v případě Jiřího Čunka vyskytly, je opět doložen naprosto dostačujícím způsobem.

70) Podobný postup je opět všeobecně znám v případě tzv. „Katarského prince“, kdy se žalobce Němec ani netajil s tím, že uvažuje o kárném řízení vůči soudkyni Monice Křikavové, prohlašované za „neodbornou“. Pracovnice ministerstva s podobně „neodborným“ právním názorem byla dokonce propuštěna. V případě obou těchto právníček bylo zřejmé, že zastávají pouze jiný právní názor, než žalobce; o jeho „neodbornosti“ svědčí to, že byl tento postup do té doby v praxi používán zcela běžně a bez výhrad.

71) Posledním postupem žalobců je možné zneužívání delegace věci jinému orgánu. To považuje soud vlastně za nejdůležitější, s ohledem na výsledky případů.

Smyslem delegace je řešit situace, kdy je státní zástupce nebo soudce ve věci osobně zainteresován, nebo se ho věc dokonce přímo týká, či jsou ve věci jiné srovnatelně výjimečné důvody. To je smysl ustanovení, která tento postup dovolují (v případě Jiřího Čunka skutečně použitý § 25 trestního řádu, nebo případně § 12 zákona o státním zastupitelství).

Je třeba připomenout, že delegace je jednou z výjimek zmíněné ústavní zásady čl. 38 odst. 1) Listiny práv, že *nikdo nesmí být odňat svému soudci. Příslušnost soudu i soudce stanoví zákon*. Je tedy zřejmé, že by rozhodnutí o delegaci mělo být vždy výjimkou, která by měla být řádně a transparentně zdůvodněna.

72) „Důležité důvody“, o kterých hovoří § 25 trestního řádu, a které vedly k odnětí věci Jiřího Čunka státnímu zastupitelství v Přerově a předání státnímu zastupitelství v Jihlavě byly (ad 28):

a) nepřislušnost státního zastupitelství v Přerově, protože první delegace ze Vsetína byla jen na dobu úkonů před zahájením trestního stíhání

b) tvrzení, že důkazy v neprospěch obviněného jsou prováděny s větší intenzitou, než v jeho prospěch; a je třeba zmínit, že Nejvyšší státní zastupitelství tuto vadu spatřovalo v tom, že svědci byli vyslýcháni formou otázek a nebylo jim umožněno samostatně hovořit

c) vyšetřovatel Milan Šošovička komunikoval se svědkyní a znalkyní pomocí e-mailu a korespondence nebyla zařazena do spisu

d) vyšetřování překročilo rozsah skutku, k jehož stíhání byl Jiří Čunek vydán.

Na první pohled je zřejmé, že pokud by tyto důvody skutečně existovaly – což lze předpokládat, protože to nikdo nezpochybnil – **není vůbec žádný důvod, aby tyto obtíže byly řešeny odnětím věci a delegací**. Důvody ad a) a ad d) tímto způsobem očividně vůbec vyřešit nelze vůbec. U důvodu ad b) nelze bez dalšího tvrdit, že tento způsob výslechu svědků vůbec má vliv na jeho výsledek (to by platilo jedině, že by svědci chtěli uvést další okolnosti, ale vyšetřující jim v tom zabránil), a tím méně, že to má vliv v neprospěch obviněného (může to mít vliv právě opačný). Stejně tak důvod ad c), ke kterému se nelze nijak vyjádřit, pokud není znám obsah dotyčných e-mailů (a mimochodem, podle souvislostí zřejmě nebyl znám ani Nejvyššímu státnímu zastupitelství v době delegace). V každém případě by **za normálních okolností měl tyto případné nedostatky řešit následný článek procesního řetězce v trestním stíhání**, například soud. Dokonce nelze vyloučit ukončení stíhání ještě před podáním obžaloby, z rozhodnutí dozorujícího a v případě stížnosti i dohledového státního zástupce podle zcela standardního ustanovení § 172 trestního řádu zastavením řízení (což se zvláště nabízí u opravdu vážného problému sub d). Naprosto nevysvětleno také zůstalo, proč byla věc postoupena zrovna do Jihlavy, a ne jinam, a proč se do věci zapojili hned tři nejvyšší státní zástupci (Vesecká, Černovský, Potoczek).

73) S obdobou takto pojatého postupu se opět setkáváme v případě tzv. „Katarského prince“ v podobě předání obviněného ke stíhání cizímu státu. Zde byl dokonce již vydán rozsudek soudu prvního stupně. Opět jde o ojedinělý postup.

74) Na první pohled by se mohlo zdát, že pro samotného obviněného je úplně jedno, který státní zástupce jeho věc řeší, a zda trestní stíhání zastaví v Přerově nebo v Jihlavě. Ve skutečnosti má dodržování standardního postupu svůj vážný důvod. **Posuzování jednotlivých případů není exaktní a přesně měřitelná činnost, právní názory na věc se mohou lišit a také se často liší** (například zrovna zde ve zcela neexaktní a zároveň klíčové otázce, zda státní žalobce uvěřil svědkyni). **Pokud ovšem existuje právní systém instanční nadřízenosti, tyto rozdíly v právních názorech se pomocí opravných prostředků stírají** tak, že výsledný názor se podobá co nejvíce obecnému standardu.

Přirovnáme-li jednotlivé instance k šachovnici, na kterých jsou pole v různých odstínech šedé rozmístěny náhodným způsobem, pak se podle standardních instančních pravidel dotyčný obviněný nebo účastník smí pohybovat pouze předepsaným postupem přímo kupředu, jako šachový pěšec. **Nemůže si tedy vybrat barvu svého pole**, protože ta je náhodná; nelze si tedy vybrat soudce či státního zástupce s ohledem na jeho názor. Naopak v případě delegací takového druhu, kdy je státní žalobce vybrán **podle jeho předem známého názoru na věc**, jde právě o dodatečně danou možnost vybírat si pole podle barev. Je tedy zřejmé, že **při delegaci podobným způsobem může být ovlivněn výsledek celého sporu a celého řízení**, a právě proto je zneužití delegace potenciálně nebezpečné.

75) Soud připomíná, že je zcela nepodstatné, zda byl výsledek stíhání Jiřího Čunka skutečně ovlivněn, či nikoli; závěry tohoto soudu jsou platné i v případě, že by stíhání za normálních okolností stejně skončilo zastavením či zproštěním. Soud se otázkám viny či nevinu a důkazům přímo k této otázce (ke kterým ostatně není oprávněn) záměrně vyhýbal, a snažil se také šetřit práva samotného Jiřího Čunka, pokud nebyl důvod do nich jakkoli zbytečně zasahovat (např. tím, že nepřipustil důkazy, obcházející ust. § 118b o.s.ř. a týkajících se dozoru věci; nebo tím, že netrval ani nežádal úplné zproštění mlčenlivosti svědků, jak žádala žalovaná strana).

76) V případě „Katarského prince“ je ovšem vliv nestandardního předání věci cizímu státu naprosto očividný, protože obviněný byl českým soudem v prvním stupni odsouzen, kdežto v zemi, kam byl vydán, trestní stíhání ani nezačalo.

77) Soud na tomto místě poznamenává, že podobné zneužívání delegací k přidělování věcí vhodným soudcům bylo oblíbenou praktikou za minulého režimu, kdy ústavní zásada zákonného soudce vůbec neexistovala.

78) Nejzávažnější zjištění soudu je kombinace všech tří zmíněných postupů, kdy lze v některých případech konstatovat vzájemnou příčinnou souvislost mezi nimi. Nedovolená intervence sama o sobě by – přes veškeré možné pochyby a jisté překvapivé názory, které zazněly zejména na schůzce 17.5.2007 – nemusela přesvědčivě odůvodnit tvrzení žalované, že žalobci „ovlivňovali kauzy“. Lze si představit situaci, kdy by se žalobci sešli se svědkem, projednávajícím danou věc, zjistili informace, vyslovili názor, nicméně dotyčný státní zástupce by bez ohledu na to věc dokončil přesně tak, jako kdyby se nic neobvyklého nestalo.

Stejně tak odvolání státního zástupce z funkce, byť třeba pochybné, nemá jasný vliv na projednávání věci. A konečně, delegace, byť jakkoli sporná a neobvyklá, může být jenom náhodným a výjimečným vybočením z běžné praxe, pro které může být označení „zákulisní manipulace“ silně přehnané.

79) Schůzka dne 17.5.2007 vykazuje největší zvláštnost v tom, že se tu sešli na uzavřeném a připraveném jednání žalobci Kučera, Němec a Vesecká – o kterých bylo zjištěno, že již dříve případ pečlivě sledovali – právě s žalobcem Coufalem, který se vzápětí stal státním zástupcem, vykonávajícím dohled ve věci. Šlo by pochopit důvody, proč se u jednoho stolu tyto čtyři žalobci sešli (ostatně byly vysvětlovány u posledního jednání), ale nevysvětlitelná je shoda okolností, že to byl právě žalobce Coufal, kdo dostal věc po odnětí, a dokonce okresní zastupitelství v Jihlavě. Je to tím neuvěřitelnější, že se žalobce Coufal o případ Jiřího Čunka v téže době zajímal, dříve, než mu byl přidělen (ad 25).

Dále je nepřehlédnutelné, že odnětí a delegace proběhlo přesně v intencích předem vysloveného názoru žalobce Kučery dne 17.5.2007.

Co se týče jasně prokázané žádosti obhájce Jiřího Čunka o delegaci, ta přišla 22.5.2007, tedy až po schůzce v Jihlavě, zřejmě v době rozhovorů žalobce Coufala a svědka Ištvána, a bylo jasné, že ji bude vyhověno dříve, než se tak skutečně stalo (při výpravě v Táboře například).

80) Koordinace mezi intervencí a následným rozhodnutím je očividná i v situaci, kdy žalobce Černovský vyjádřil nespokojenost s postupy podřízených svědka Ištvána, a o něco později byla věc odňata nejen svědkyni Andělové, ale byl žalobcem Salichovem odvolán i vyšetřovatel, za pochyby vzbuzujících okolností.

Opět je zbytečné dovozovat další podobné souvislosti, které se jeví být v této věci zřejmé, a ke kterým nebyly navrženy včas potřebné důkazy; stačí zjištění, že koordinovaný postup žalobců byl zjištěn.

81) Soud opět připomíná, že **podobná koordinovaná spolupráce je patrná mezi žalobci Kučerou a žalobcem Němcem ve věci Katarského prince**. Článek žalobce Kučery podpořil jinak velmi osamocené stanovisko žalobce Němce; potom následovalo rozhodnutí, a nakonec jeho potvrzení Nejvyšším soudem.

82) Soud uzavírá tuto otázku, že *činnost žalobců ve věci nestandardních postupů v případech Jiřího Čunka a Katarského prince lze nazvat koordinovanou spoluprací, bez ohledu na to, že instančně a procesně nebyl k této spolupráci žádný zjevný důvod, a tvrzení žalované o „manipulování kauzami“ má proto prokázaný skutkový základ*.

83) Co se týče tvrzení žalované, že **žalobci chtějí ovládnout justici**, tedy – překračují svoji pravomoc, pak je toto zřejmé již z popsaného rozboru nedovolených intervencí (ad 58 a násl.). Žalobce Kučera je nejvýše postaveným trestním právníkem v ČR, nicméně ani to nezakládá žádný důvod, aby zasahoval do kteréhokoli případu podle svého uvážení. Totéž platí o žalobkyni Vesecké i žalobci Černovském. Žalobce Němec pak vůbec není součástí systému orgánů činných v trestním řízení.

V případě žalobců Salichova a Coufala, podstatně níže postavených, kteří se dostali takto k případu, který by jim za normálních okolností nepatřil, je zjevná snaha využít případu k ostré kritice svých kolegů (a je otázka, zda k tomu byl nějaký důvod).

Bez významu není ani zmiňovaná okolnosti odborné šikany, která se objevila u několika svědků, kteří s danými postupy nesouhlasili. **Za stavu, kdy žalobci**

- **zjevně užili více pravomocí, než by jim připadlo za normálních okolností**
- **ti, kdo je kritizovali, se stávali obětí procesní šikany**

Lze uzavřít, že i tvrzení o „snaze žalobců ovládnout justici“ má prokázaný základ.

84) Poslední otázkou zbývá, zda za stavu, kdy soud shledal pravdivý skutkový základ obou žalobou napadených tvrzení („manipulování kauzami“ i „ovládnutí justice“), a k tomu navíc všechny běžné znaky chování, které lze označit za „mafíánské“, totiž koordinovanost postupu osob, u kterých není k této spolupráci zjevný důvod, **nejsou přesto výroky žalované zcela zjevně přehnané, do té míry, že je nelze v demokratické diskusi připustit.**

Žalobce Kučera označil postup řešení případu za „*elegantní*“. Nepochybně má pravdu v tom, že k manipulování s případem tímto postupem **nebylo nutné užít nátlaku** na dotčené orgány (pokud se ve věci Jiřího Čunka něco podobného vyskytlo, tak zjevně spíše nedopatřením), nebylo nutné používat žádných drastických „mafíánských“ praktik, a dokonce zřejmě **nebylo nutné ani jasné a prokazatelné porušení zákona**.

Ve skutečnosti je ovšem takový postup daleko nebezpečnější, než kdyby porušil nějaké vedlejší procesní pravidlo; kromě zjevného obcházení některých ústavních zásad práva (čl. 38 Listiny práv) se zpronevřuje nejzákladnějším zásadám právnického řemesla; porušuje upřímnou dobrou víru, na jejímž základě veřejnost svěřuje profesionálům rozhodování v odborných otázkách. Jako je nutno lékařům věřit, že se všemi dostupnými prostředky snaží vyléčit pacienta, tak je nutno věřit státnímu zástupci, že se všemi prostředky pokouší zjistit, zda došlo ke spáchání trestného činu a zvolit postup, který je v co nejlepším souladu se spravedlností.

V jednání profesionála je pak zásadní rozdíl mezi opomenutím z nedbalosti, a úmyslnými manipulacemi, jak je uvedeno v jednom ustanovení starého českého práva:

„A když tak v upřímnostech svých při spravedlnostech lidských soudcové kráčeti budou, každý úmysl upřímný jich přijme. A by pak v něčem z nedorozumění (jakž se to lidem často v tomto světě přiházeti musí) pobloudili, tehdy jich dobrou, upřímnou a snažnou vůli za dokonalý skutek přijme, když jediné ta vůle jich bude z upřímnosti, a ne z hněvu, ne z pomsty, ne ze zlosti aneb zlobivosti.“

Jednání žalobců tento cíl značně zpochybnilo; žalobce Kučera ho dokonce explicitně popřel, když předložil cíl podle jeho názoru v danou chvíli vyšší. Takové jednání profesionála lze pak plným právem podrobit důrazné kritice; a to přesně žalovaná učinila; a tím je její kritika zásadně dovolená.

85) Uvedené závěry vedly k zamítnutí žaloby v obou samostatných nárocích žalobce Coufala a žalobce Černovského, u kterých bylo zjištěno použití nedovolených intervencí v koordinaci s dalšími žalobci, ve věci Jiřího Čunka (ad 24-27).

86) Uvedené závěry naopak vedly k vyhovění žalobě v samostatném nároku žalobce Grygárka, u kterého nebyly zjištěny ani intervence, ani odborná šikana, ani zneužívání delegací, ba dokonce nebyl prokázán vůbec žádný vztah, který by kdy měl k věci Jiřího Čunka, protože jediné, co je o jeho působení ve věci známo, že jel do Tábora a nechtěl kausu Jiřího Čunka projednávat. Omluva se proto jeví být plně namístě, a to i v podobě zprávy v rozhlasu, podobnou formou, jako původní výrok.

87) Uvedené závěry vedly také k zamítnutí žaloby v samostatných nárocích žalobce Kučery, kde bylo zjištěno použití nedovolených intervencí v koordinaci s dalšími žalobci, ve dvou případech (Jiřího Čunka a Katarského prince).

88) Uvedené závěry vedly také k zamítnutí žaloby v samostatných nárocích žalobce Němce. Jeho postavení je výjimečné tím, že jakožto soukromá osoba má právo v zájmu svých klientů jednat tak, jak mu státní orgány dovolí; pokud se účastnil schůzek v Ostravě, Brně i Jihlavě, jde o pochybení těch osob, které ho na schůzku přijaly a hovořily před ním o živých kauzách. Nicméně v jeho případě byly difamující výroky formulovány **naprosto jinak**. Ve třetím okruhu výroků (protože prvé dva se ho nijak netýkaly) řekla žalovaná, že „*se Kučera projíždí s exministrem Němcem*“, což bylo jednak prokázáno, jednak na tom není nic difamujícího; jednak se vyjádřila kriticky a dosti neurčitě o případu Katarského prince („*začalo to už za Němce, v kauze Katarského prince*“). Podobnost věci Jiřího Čunka a Katarského prince byla shledána v mnoha bodech, a účast žalobce Němce v případě Katarského prince je zřejmá.

89) Uvedené závěry vedly k zamítnutí žaloby v samostatném nároku žalobce Salichova, u kterého bylo zjištěno použití odborné šikany v koordinaci s dalšími žalobci, ve věci Jiřího Čunka.

90) Uvedené závěry vedly k zamítnutí žaloby v samostatném nároku žalobkyně Vesecké, u které bylo zjištěno použití nedovolených intervencí v koordinaci s dalšími žalobci, odpovědnost za nedůvěryhodnou delegaci věci a případ odborné šikany, vše ve věci Jiřího Čunka.

H)

91) Z toho vychází i rozhodnutí o nákladech řízení, kdy bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1) os.ř., protože žalovaná měla ve věci plný úspěch proti žalobcům 1),2),4)-7). Má tedy nárok na úhradu svých nákladů. Tato výše nákladů sestávala z nákladů za její právní zastoupení advokátem. V této souvislosti je třeba poukázat na skutečnost, že na náklady řízení se vztahuje úprava dle vyhlášky č. 484/2000Sb., kdy dle § 2 cit. vyhlášky se sazby odměny pro řízení v jednom stupni stanoví z peněžité částky, která je předmětem řízení, nebo podle druhu projednávané věci. Dle § 3 odst. 1 vyhl. 484/2000Sb. činí sazba odměny v daném případě 12.500,- Kč, a k tomu pětikrát 300 Kč paušál (ust. § 13 odst.3 177/1996 Sb.) a 19% DPH. Celkové náklady zastoupení činí 16.660,- Kč, což znamená **2.777,- Kč** od každého z uvedených šesti žalobců. Tyto náklady řízení byly proto přisouzeny v 3denní pariční lhůtě (ust. § 160 odst. 1 věta první před středníkem o.s.ř.) a na zákonné platební místo (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

92) Naopak žalobce ad 3) měl podle § 142 odst. 1) plný úspěch ve své věci, a patří mu proto úhrada poměrné části jeho nákladů, což činí – při celkové odměně jeho právního zástupce 15.000,- Kč po zvýšení o 20%, pěti úkonech po 300,- Kč, DPH 19% a soudním poplatku 2000,- Kč – 4805,- Kč, které byly opět přisouzeny v 3denní pariční lhůtě a na zákonné platební místo.

93) Dále bylo podle § 142 odst. 1) byly také rovným dílem rozděleny náklady svědeckého, vyčíslené podle § 139 o.s.ř.

U svědků JUDr. Stříže a JUDr. Ištívána z 12.5.2008 šlo v obou případech o zcela shodné částky náhrady mzdy od téhož zaměstnavatele, a to dohromady celkem 11.108,- Kč za 8 hodin podle faktury z 27.5.2008; dále pak u každého 58,- Kč stravného (§ 163 zákoníku práce), dále jízdné 228,- Kč u JUDr. Ištívána (200,- Kč vlakem Brno – Praha a zpět, a 10,- a 18,- Kč místní doprava), a 826,- Kč u JUDr. Stříže (790,- Kč Olomouc - Praha a zpět, a 10,- a 26,- Kč místní doprava), což činí celkem u obou svědků 12.228,- Kč, takže na každého ze sedmi účastníků připadá podíl 1754,-Kč, které byly opět přisouzeny v 3denní pariční lhůtě zdejšímu soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze 5.6.2008

JUDr. Vojtěch Cepl, v.r.

samosoudce

Za správnost: Renata Franková

